

tens Tjeneste. Maaske kan de i private Erhverv beskæftigede ikke tilskyde saa store Beløb, men det er heller ikke bestemmende for mig, hvor stort eller lille Beløb de eventuelt kan tilskyde, naar blot Forsikringstanken bliver gennemført. Det maa ogsaa, mener jeg, for dem selv være det behageligste at vide, at de dog selv tilskyder noget til den Understøttelse, som de skal hæve en Gang til sin Tid.

Det bedste ved Lovforslaget er, at vi gaar over til faste aarlige Takster eller Satsler, hvad man vil kalde det, i Stedet for at Understøttelsen nu ydes udelukkende efter et Skøn. Som det nu er, ydes der forskellige Understøttelser i de forskellige Kommuner, hvilket maa siges at være uheldigt og tillige uretfærdigt. Det er jo naturligt, at de, der skal have Understøttelse, efterhaanden søger til de Kommuner, som giver de højeste Understøttelser — i Regelen har det været Købstadkommunerne —, og de er derved blevet stærkest belastet.

Fra enkelte Sider har man ment, at en Aldersgrænse af 65 Aar for Opnaaelse af Understøttelse var for høj. Jeg tror nu, at denne Anke mest skyldes den Omstændighed, at den tidligere Aldersgrænse var 60 Aar. I denne Forbindelse maa jeg maaske minde om, at Aldersgrænsen for Statens og Kommunernes Tjenestemænd i Almindelighed er 70 Aar, og jeg mener ikke, at man kan regne med, at de, som skal have Aldersrente, er mere svagelige, og at deres Levealder er kortere end Tjenestemændenes under Stat og Kommune. Man bliver vist nødt til at indrømme, at Arbejdsevne og Levealder er ens. Men der er altsaa den Forskel, at de, som selv har bidraget til deres Pension, har en Aldersgrænse af 70 Aar, medens de, som efter dette Lovforslag ikke skulde betale noget til Aldersrenten, kan hæve samme fra 65 Aars Alderen. Efter dette synes der ikke at være Grundlag for at rette nogen Anke mod Lovforslaget, fordi Aldersrenten først begynder ved det 65de Aar i Stedet for som tidligere ved det 60de Aar. Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) mente i Gaar, at Aldersgrænsen højst burde være 60 à 62 Aar. Jeg kan nu ikke rigtig forstaa, hvorledes det ærede Medlem vil begrunde dette, thi hvorfor skulde dog Rentenyrerne begynde med at faa Aldersrente i 60 eller 62 Aars Alderen, naar, som jeg allerede har sagt, og som vi alle ved, Aldersgrænsen for de i Statens og Kommunernes Tjeneste ansatte er 70 Aar? Og saaledes

som Forholdene har udviklet sig, vil man vist heller ikke mene, at de i de private Erhverv beskæftigede har strengere Arbejde end de i Statens Tjeneste ansatte.

Lovforslaget maa naturligvis grundigt gennemgaaes i et Udvalg, og derfor skal jeg ikke komme meget ind paa dets Enkeltheder. Der er nogle Overgangsbestemmelser og Ventiler, som jeg ikke er saa særlig glad for, f. Eks. vil § 1 i Lovforslaget mange Gange kunne give Anledning til Misforstaaelser. Dette, at der aabnes Mulighed for, at de paagældende allerede fra det fyldte 60de Aar skal kunne nyde Aldersrente — ganske vist kræves der Samtykke af Indenrigsministeren —, er en Bestemmelse, som i mange Tilfælde vil kunne blive meget omstridt, og jeg er ikke sikker paa, at den er saa heldig. Det femte Stykke i Overgangsbestemmelserne mener jeg ogsaa til Dels bør udgaa. Naar vi skal ind paa faste Takster, hvilket, som jeg allerede har nævnt, er det mest hensigtsmæssige, mener jeg, det er uheldigt, at disse Takster de første fem Aar, efter at Loven er traadt i Kraft, skal rette sig efter den Understøttelse, som tidligere er tildelt den paagældende, idet der efter min Mening derved let opstaar en Uretfærdighed, som burde undgaaes. Fordi den enkelte Person eller Mand og Hustru tilsammen tilfældigt er kommet op paa en noget høj Understøttelse, højere end egentlig nødvendigt, — som bekendt er ikke saa faa kommet op paa 16—1 800 Kr. i aarlig Understøttelse, den forløbne Tid har i nogen Grad opfordret til noget saadant —, kan det dog neppe være Meningen, at en saadan Familie gennem fem Aar skal have en højere Aldersrente end andre, som ikke har været saa heldige eller maaske ikke saa energiske. Det synes jeg i alt Fald vilde være i Strid med Lovens Forudsætning, som er den, at der skal være faste Takster. Det kan heller ikke nægtes, at de nuværende 60-aarige stilles bedre, end de 60-aarige vil blive stillet i Fremtiden. At Beløbet ikke skal fratages dem, som allerede nu nyder Alderdomsunderstøttelse, finder jeg ganske naturligt, derimod finder jeg det ikke nær saa indlysende, at de, som fylder 60 Aar i Løbet af et Par Aar, skal kunne favoriseres frem for dem, der først fylder 60 Aar om 5 Aar. — Med Hensyn til det aarlige Rentebeløb, der skal udbetales, kan det ikke undgaaes, at der kan fremkomme nogen Uretfærdighed; det vilde være ganske umuligt at indføre Satsler, som var retfærdige under alle Forhold. I de Købstad-